

GARA AUGLIS IR PRIEKŠ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Psalmi 139; Lūk. 15:4-24; Jāņa 15:10,11; Ebr. 11:16

ATMIŅAS PANTS:

„To Es uz jums esmu runājis, lai Mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs” (Jāņa 15:11).

Prieks un laime ne vienmēr ir viens un tas pats. Laime ir labvēlīgu apstākļu rezultāts; turpretī prieks ir esamības stāvoklis – piemēram, prieks būt saistītam ar Jēzu, patieso Viņakoku.

Ps.4:78 prieks un laime tiek pretstatīti: „Tu esi devis lielāku prieku manai sirdij nekā viņiem laikos, kad viņiem labības un vīna papildam.” „Lielāks prieks” rodas no uzticēšanās Dievam un zināšanām par Dievu; laime ir patīkamu apstākļu, piemēram, bagātīgas ražas, rezultāts. Kamēr Dievam uzticamies, iekšējais prieks ir nemainīgs; laime ir tikpat neparedzama kā raža. Iekšējs prieks uzveic bezcerību; laime to tikai piesedz. Iekšējs prieks ir ilgstošs; laime ir pārejoša.

Prieks ir dzīves baudīšana – kas dziļāks nekā sāpes vai bauda. Šāds prieks rodas no apziņas par Dieva klātbūtni cilvēka dzīvē, kas ļauj pacelties pāri apstākļiem un koncentrēties uz Dieva labestību un mīlestību. Kristiešu prieka pamatā ir fakts, ka Dievs ir rīkojies un turpina rīkoties tā, lai glābtu visus, kas Viņam uzticas.

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 16.janvārī.)

PAVĒLE PRIECĀTIES Fil.4:4

Daudzi ticīgie ļaujas kļūt par savu apstākļu upuriem, nemitīgi svārstoties starp garīgiem pacēlumiem un noplakumiem. Viņiem priecāšanās šķiet nepamatota, pat neiespējama. Tieši tādēļ pavēle skan: „Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr” (Fil.4:4).

Mēs ne vienmēr spējam priecāties par saviem apstākļiem vai citiem cilvēkiem, jo abi iepriekšminētie elementi var būt negatīvi. Tomēr mēs varam priecāties par Kungu, jo Viņš vienmēr ir labs un nekad nemainās.

Mūsu garīgā stabilitāte ir tieši saistīta ar mūsu zināšanām par Dievu un saistībām ar Viņu. Viņa pazīšana mums palīdz dzīvot pāri mūsu apstākļiem un nodrošina stabilitāti. Tādēļ psalmi sarakstīti dzejiskā formātā un taktsmērā – lai Israēla tauta varētu iemācīties Svētos Rakstus no galvas un tos dziedāt kā slavas dziesmas, tādējādi padziļinot savas zināšanas par Dievu. Pazīstot Viņu, viss cits šķiet maznozīmīgāks.

Izlasiet Ps.139, Rom.8:28 un 1.Pēt.1:8,9. Kādi iemesli priekam šajās rakstvietās minēti? Kā varam iemācīties priecāties par šiem Dieva apsoliījumiem? _____

Vai jums ir nepieciešami citi iemesli priecāties? Priecājieties, jo Dievs mūs ir izglābis, adoptējis un apsolijis mantojumu Jēzū Kristū (Efez.1:1-11). Kristum atgriežoties, mēs baudīsim Viņa klātbūtni un sagatavotu vietu debesīs (Jāņa 14:2,3). Līdz tam laikam mums jāpriecājas par apziņu, ka Dievs ir apsolijis gādāt par visām mūsu vajadzībām (Fil.4:19). Turklāt mums ir priekšrocība kalpot Viņam, kuru bezgalīgi mīlam. Tas nozīmē arī sludināt labo vēsti pazudušajiem un iedrošināt citus kristiešus pieaugt mīlestībā un kalpošanā Viņam. Ir prieks apzināties, ka jebkurā laikā varam lūgt Dievu (Ebr.4:15,16). Visbeidzot, varam priecāties, apzinoties, ka nāve nav visa gals (1.Kor.15:54).

Neskatoties uz šiem apsoliījumiem un visiem iemesliem priecāties, mēs visi cīnāmies ar skumjām, bezcerību un sāpēm. Tie ir šīs zemes dzīves „reālie fakti”. Lai kādi būtu mūsu apstākļi, kā varam mācīties rast prieku, kas Kristū tiek piedāvāts? Kuri lēmumi visvairāk ietekmē to, vai pieņemam prieku, kas varētu mums piederēt?

KRISTUS PRIEKŠ 1.Kor.13:4-8

Lai pilnīgāk izprastu kristīgo prieku, jāaplūko Kristus priekpilnais dzīvesveids. No kurienes radās Viņa prieks? Pēc kādiem principiem vadoties Viņš dzīvoja? _____

Kāda loma priekam ir trīs zināmākajās Jēzus līdzībās? Kas ir visu šo stāstu vienojošais elements?

Pazudusī avs (Lūk. 15:4–7)

Pazudušais grasis (Lūk. 15:8–10)

Pazudušais dēls (Lūk. 15:11–24)

Šīs līdzības sniedz ieskatu Dieva sirdī. Tā ir sirds, kas gatava svinēt. Tas ir Dieva patiesais prieks, prieks par pazudušā atrašanu un aizsniegšanu. Nav brīnums, ka, par spīti visiem Viņa pārbaudījumiem un ciešanām, Jēzus bija priekpilns, jo Viņš zināja, ka daudzi cilvēki tiks glābti pateicoties tam, ko Viņš paveiks.

Ievērojiet Ebr. 12:2,3 vārdu nozīmīgumu. Aizlūdzot pārdomājiet šo: „Raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams.” Pierakstiet domas, kas rodas, meditējot par šiem nozīmīgajiem vārdiem. Kas bija Viņa „sagaidāmais prieks”? Kādēļ Dievam ir tik svarīga pazudušo dvēseļu glābšana? _____

Kā jūs izskaidrotu to, ka Jēzus bija gan „vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās” (Jes.53:3), gan tajā pašā laikā cilvēks, kurš prata priecāties? Atcerieties kādu konkrētu problēmu savā dzīvē, kas lika izjust bēdas un ciešanas. Kā, neskatoties uz šīm ciešanām, jūs varētu piedzīvot tādu prieku, kāds piemita Jēzum? _____

PRIEKŠ IR PAKLAUSĪBA Jāņa 15:11

Izlasiet Jāņa 15:10,11. Ar ko Jēzus saista prieku? Kā tas darbojas praktiski; citiem vārdiem sakot, kādēļ tam būtu jāvainagojas ar prieku? _____

„Kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem un kas dienām un naktīm domā par Viņa bauslību” (Ps.1:2).

„Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī” (Ps.40:9).

Lielākais prieks ir paklausīt Dieva gribai. Lai gan dažiem varētu šķist, ka Dieva likumu uzsvēršana tikai vēl vairāk sarūgtina vainas apziņas nomāktu sirdsapziņu, īstenībā paklausība Dieva gribai ir atbrīvojoša. Atcerieties, ka tieši nepaklausība izraisīja karu debesīs, atnesa grēku un nāvi uz šīs planētas. Visas cilvēku sāpes un ciešanas ir sekas tam, ka cilvēki novēršas no Dieva gribas. Tieši tādēļ paklausība Dieva gribai caur ticību palīdzēs prieku atjaunot.

Izlasiet Ps.19:8,9, Jer.15:16 un Mat.7:21-27. Kā šajās rakstvietās prieks saistīts ar paklausību? _____

Lai cik skaidri Bībelē norādīts, ka darbi mūs neglābs, nepārprotami pateikts arī tas, ka darbi nav atdalāmi no tā, ko nozīmē būt glābtiem. Darbi Visumam atklāj mūsu glābšanas realitāti, saikni ar Dievu. Dēvēt kādu par burta kalpu tikai tādēļ, ka šis cilvēks no sirds cenšas paklausīt Dieva gribai, nozīmē iekrist lamātās, par kurām mūs brīdināja Jesaja: „Bēdas tiem, kas ļaunu sauc par labu un labu par ļaunu, kas tumsību tur par gaismu un gaismu par tumsību, kas rūgtu dēvē par saldu un saldu par rūgtu!” (Jes.5:20).

Kā jūs personīgi esat piedzīvojuši prieku, kas rodas paklausot? Jeb, uzdodot šo jautājumu no noliedzošās puses, kā jūs esat piedzīvojuši sāpes un ciešanas, kas rodas kā sekas nepaklausībai tam Kungam? _____

PRIEKŠ GRŪTOS BRĪŽOS Jāņa 16:33

„To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jāņa 16:33).

Kopš senatnes pastāv uzskats – ja kāds piedzīvo grūtības, tas ir tādēļ, ka šis cilvēks kaut ko dara nepareizi vai arī viņam nav pietiekami daudz ticības. Cik vienkāršots un auksts skatījums uz Dievu! Jēzus skaidri norāda, ka šajā dzīvē visi – gan ticīgie, gan neticīgie – piedzīvos grūtības. Lai cik ļoti mums simpātizētu stāsts par Daniēlu lauvu bedrē, fakts ir tāds, ka lielākā daļa kristiešu, kas tika iemesti pie lauvām, tur tika saplosīti un nogalināti. Tas pats attiecas uz stāstu par trīs ebrejiem, kas izdzīvoja iemešanu krāsni, – lielākā daļa kristiešu, kurus piesēja pie sārta, tiešām sadega!

Izlasiet Gal. 6:9, Jēk. 1:2-4 un 1.Pēt. 1:6. Kādu cerību, kādus apsolījumus varam atrast šajās rakstvietās, lai pārvarētu sāpīgus un grūtus brīžus? _____

Šodien, iespējams, daudzi ticīgie neizjūt prieku tā vienkāršā iemesla dēļ, ka ir egocentriski. Lai cik reālas būtu mūsu problēmas, ja koncentrējamies vienīgi uz tām, mēs savā prātā tās padarām vēl briesmīgākas. Mums ir iemesls priecāties – ne par sevi, bet priecāties Dievā.

Galū galā, Dievs ir teicis: „Arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti” (skat. Mat.10:30). Pārdomājiet šajos vārdos ievīto apsolījumu. Ja, apzinoties savu drošību Jēzū, mēs pārbaudījumu brīžos pasniegtos un kalpotu kādam citam, mēs uzzinātu, ka ar vienkāršu gribas lēmumu iespējams sevis žēlošanu pārvērst priekā. „Un Tas Kungs atjaunoja Ījaba agrāko labklājību, kad viņš bija aizlūdzis savu draugu labā” (Īj.42:10).

Lai kādi būtu jūsu pašreizējie pārbaudījumi, centieties palīdzēt kādam, kurš, iespējams, arī pārdzīvo grūtības. Jūs neapšaubāmi pazīstat kādu, kuram nepieciešama palīdzība, iedrošinājums, atbalsts. Kā palīdzēšana nest citu nastas var atvieglot jūsu paša nastu? _____

ILGSTOŠS PRIEKŠS Ebr.11:24,25

„Ticībā Mozus, liels izaudzis, liedzās saukties par faraona meitas dēlu, labāk gribēdams kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi” (Ebr.11:24,25). Kādi kristīgās dzīves principi ietverti šajās rakstvietās? (Skat. arī Lūk.9:23; Ap.d.14:22; Fil.1:29). Kā iepriekšminētās rakstvietas iespējams sasaistīt ar priekša apsolījumu? (Skat.Ebr.11:16; 1.Pēt.1:6-8.) _____

Neapšaubāmi varam apgalvot, ka Mozus lēmums pagriezt muguru Ēģiptes tronim nebija politiski korekts. Viņš varēja izlemt palikt Ēģiptē un kļūt par nākamo faraonu. Viņš būtu varējis izsecināt un izskaitļot, ka šāds manevrs ir Dieva griba viņa dzīvē. Galu galā, tas nemaz nebūtu grūti, jo bieži vien ir tik daudz „labu” iemeslu pieņemt nepareizu lēmumu.

Atcerieties, kad bija pēdējā reize, kad jūs, balstoties uz „labiem” iemesliem, pieņēmāt nepareizu lēmumu. Ko jūs no šīs pieredzes mācījāties? _____

Lai gan priekšs rodas, apzinoties, ka esam iekļauti Dieva gribā, tūlītējās sekas bieži var būt grūtas un sāpīgas. Ticība, ka, pieņemot Jēzu un paklausot Viņa Vārdam, visas mūsu problēmas izzudīs, var radīt lielu vilšanos. Kļūšana par patiesu kristieti neapsola bagātību, slavu un ietekmi. Katru gadu tūkstošiem cilvēku savas ticības dēļ tiek vajāti, pat nogalināti.

Galu galā, mūsu cerībai, glābšanai, visam jābūt atkarīgam no kaut kā lielāka par šo pasauli, varenāka par visu, ko šī pasaule spēj piedāvāt. Būtiski, lai, neatkarīgi no tā, ko pārdzīvojam, mēs koncentrētos uz to, ko Jēzus mūsu labā paveicis un ko Viņš ir apsolījis. Pretējā gadījumā mums paliek vienīgi tas, ko šī pasaule piedāvā, un, kā visi zinām, šis piedāvājums var būt ļoti rūgts un nepatīkams.

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Kristiešu pienākums ir pasauli pārlicināt, ka Kristus reliģija noņem dvēselei smaguma un sēru drēbes un ietērpj to priekā un liksmē. Tie, kas Kristu pieņem kā grēku piedodošu Glābēju, tiek ietērti Viņa gaismas drānās. Viņš atņem to grēkus un piešķir tiem Savu taisnīgumu. Viņu prieks ir pilnīgs.

Kuram gan ir vēl lielākas tiesības dziedāt prieka dziesmas, ja ne kristiešiem? Vai tad kristiešiem nav apsolīts kļūt par karaliskās ģimenes locekļiem, par debesu Ķēniņa bērniem? Vai gan evaņģēlijs nav labās vēsts atklāsme? Kad brīvi un pilnībā tiek pieņemti Dieva apsolījumi, dzīvē tiek ieviests debesu spožums un gaisma” (Elena Vaita, „A Call to Medical Evangelism and Health Education”, 26.lpp.).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pāršķirstot Bībeli, koncentrējieties uz labi pazīstamu varoņu dzīvesstāstiem. Cik daudz prieka, jūsuprāt, viņi piedzīvoja? Cik prieka piedzīvoja Noa, Ābrahāms vai Jāzeps? Daniēls, Dāvids vai Jeremija? Vai Pāvils un Jānis Kristītājs? Ko mēs varētu mācīties no šo varoņu pieredzes gan labā, gan sliktā ziņā par to, ko nozīmē patiess kristiešu prieks?

2. Nosauciet dažus pasaulīgus veidus, kā būt „laimīgiem”! Cik veiksmīgi tie darbojas? Ko jūs esat iemācījušies attiecībā uz pasaulīgiem laimes sasniegšanas veidiem? Vai tie visi ir slikti, vai varbūt kādus no tiem būtu vēlams ieviest arī kristieša dzīvē?

3. Cik daudz laimes vai pat prieka mēs varētu (vai pat vajadzētu) sagaidīt no šīs dzīves, pat ja esam kristieši, kas dzīvo apziņā par Dieva nebeidzamo mīlestību? Citiem vārdiem sakot, visapkārt redzot slimības, ciešanas un nāvi, apzinoties, ka daudzas dvēseles būs mūžīgi pazudušas, cik daudz prieka mums vajadzētu izjust? Vai nebūtu nedaudz savtīgi priecāties par savu veiksmi, apzinoties, ka citi pazudīs?

4. Kādēļ ir tā – jo egoistiskāki esam, jo nelaimīgāki kļūstam?

5. Kādēļ cerība un apsoliņums par mūžīgo dzīvi un jauno zemi ir tik būtisks mūsu kristīgajā pieredzē? Ja to nebūtu, kas mums atliktu? Cik svarīgi ir šai cerībai vienmēr mājot mūsu sirdīs? Galu galā, pat ja uz šīs zemes mums viss ir labi, tas nebūs ilgi, tātad, raugoties plašāk, cik apmierinoši tas ir?